

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μία δροσερή πνοή ανοιξιάτικου ανέμου ὥρμησε ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Τὰ λευκὰ παραπετάσματα μὲ τὰ μεγάλα βυζαντινὰ κεντήματα ἐξαφνίσθηκαν. Τρεῖς ψηλοὶ ἄσπροι κρίνοι ἐρρίγησαν μὲ εὐχαρίστησιν μέσα στὸ ψηλὸ διαφανὲς βάζο.

— Κρυώνεις, Ρίτα; Θέλεις νὰ κλείσω τὸ παράθυρο;

— Ἀφησέ το ν' ἀναπνεύσωμε λιγάκι.

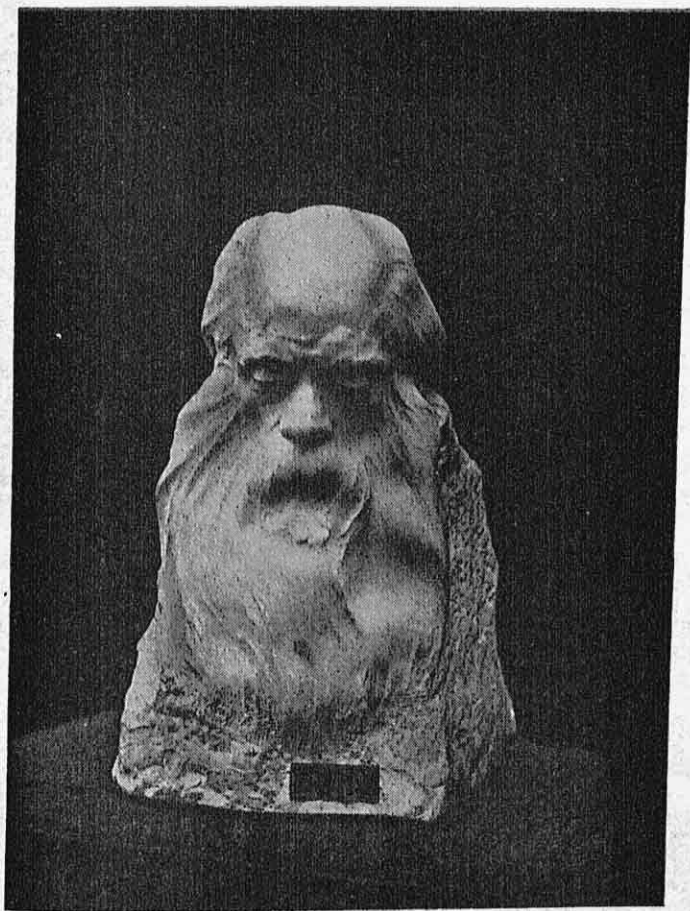
— Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τίναξες τὶς πλάτες σου. Βραδυάζει πιά. Ἀρχίζει νὰ κάνη ψύχρα. Νὰ κλείσω;

— Ὁχι! Ὁχι! Ὁχι!

— Καλά.

Ἄναψα ἓνα τσιγάρο κ' ἐπροχώρησα πρὸς τὸ παράθυρο. Κάτω στὸν κήπο ἄσπριζαν πυκνοὶ καὶ φουντωτοὶ οἱ κρίνοι. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔφταναν ὡς τὸ παράθυρο καὶ ἀγκάλιαζαν τὰ παραθυρόφυλλα. Ἐνα κυπαρίσσι—ψηλὸ βαθύπλεκτο θαυμαστικὸ στὴν πολύχρωμην ἀνθησι τοῦ κήπου—ἐσάλευε ἑλαφρὰ τὴν κορυφή του στὴν πνοὴ τοῦ ανέμου, σὰν νὰ θυμώτανε κάποια παλιὰ θλιβερὴ ἱστορία.

Ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρο αἰσθανόμουν νὰ μὲ περνοῦν οἱ δυνατὲς μυρωδιὲς τῶν λουλουδιῶν, τὸ ἄρωμα τῆς γῆς τῆς ποτισμένης ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη βροχή, ἡ πνοὴ τῶν μυστικῶν χυμῶν ἀπὸ τὶς φλέβες τῶν φυτῶν.

Α. ΔΟΥΚΑ

ΚΕΦΑΛΗ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

PARIS-SALON 1921

Ἡ Ρίτα, βυθισμένη στὴ μεγάλη πολυθρόνα ἔχωνε τὰ λεπτά μακρὰ καὶ διαφανῇ δάχτυλα — σὰν ἀπὸ θαμπὸ φέινται — στὰ μαλλιὰ της, ὠραῖα, ἀπαλὰ, μαῦρα μαλλιὰ, μὲ μιὰν ἀσημένια τοῦφρα ἀπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο.

— Τὶ σκέπτεσαι;

— Τίποτα. Ἀπολύτως τίποτα.

— Καὶ ὅμως δὲν μιλάς.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς σκέπτομαι... Δὲν ξέρω,... δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῶ. Κάτι θέλω ἀπόψε.

— Σάν τί;

— Δὲν μπορῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ ξεκαθαρίσω.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς κάτι σοῦ λείπει.

— Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πάντοτε λείπουν πολλὰ πράγματα. Εἶναι περίεργο ὅτι αὐτό: πὼς κάτι μᾶς λείπει, τὸ συλλογίζομαστε μιὰ ὀρισμένη στιγμή.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Ἀστετεύεις Ρίτα; Νὰ ρωτοῦν ἄλλοι, καλὰ. Μὰ νὰ ρωτᾷς καὶ σύ;.. Μὲ ξέρεις ἀπὸ παιδί.

— Ναί.... μὲ τὰ ναυτικά σου...

— Ἦμουν βέβαια μεγαλειότερος σου.. Θὰ σ' ἐπερνοῦσα τουλάχιστον δέκα χρόνια...

— Πέντε, τὸ πολὺ.

— Ἄς εἶναι πέντε... Ἐγὼ ἐφοροῦσα ναυτικά. Ἐσὺ — νομίζω πὼς σὲ βλέπω — μαῦρα μαλλάκια μὲ ἓναν κόκκινο φιόγκο, ματάκια σὰν δυὸ ἀναμιμένα κάρβουνα, φορεματάκια ὥς τὸ γόνατο, ποδαράκια γυμνά... Καὶ εἴμαστε γειτονόπουλα. Πλάϊ πλάϊ τὰ σπίτια μας. Θυμᾶσαι τὰ σπίτια μας, ἐκεῖ πρὸς τὰ Πατήσια; Τότε ἦταν ἐξοχὴ ἐκεῖ. Ἐπέρασες καμμιὰ φορὰ νὰ ἰδῇς τὶ ἐγινε τώρα γύρω;

— Ναί, μιὰ πυκνὴ γειτονιά, μὲ μεγάλα πρόστυχα σπίτια δλόγυρα... Καὶ στὸ δικό μας ἓνας ὑστερόπλουτος... Στὴ θέση τοῦ κήπου ποὺ εἴχαμε τὴ κιόσκι μὲ τὸν κισσό, τώρα εἶναι γκαράζ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο.

— Ὁ αἰὼν τῆς μπενζίνας, Ρίτα μου.

— Μὴ μὲ λὲς «μου». Δὲν εἶμαι πιὰ τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ κοντὰ φορεματάκια. Ἄν σ' ἀκούγε κανεὶς....

— Δὲν μὲ ἀκούει.

— Ἀπεφάσισα νὰ μὴν ξαναπεράσω ἀπὸ κεῖ. Θὰ τὸ πιστέψης λοιπὸν; Μοῦ φάνηκε πὼς τὸ παλιὸ μας σπίτι μ' ἐκύτταξε μὲ παράπονο... Τὶ ὥραϊα χρόνια ἐπέρασαν ἐκεῖ μέσα! Θυμᾶσαι τί παιχνίδια ἐκάναμε μέσα στὸν κήπο;... Μοῦ φάνηκε πὼς σὲ ξανάβλεπα πάλι, ἓνα ὥραϊο ξανθὸ παιδάκι, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ τὴν ἄσπρη σου τραχηλιά, καὶ τὸν ἄσπρο μεταξωτὸ λαιμοδέτη, δεμένον σ' ἓναν πλατὺ φióγκο.

Ἀναστέναξε βαθειά, ἐσηκώθηκε κ' ἦρθε κοντὰ μου στὸ παραθύρο. Ἐτραβήξε ἓναν κρίνο, τὸν ἐξάιδεψε, ἐμύρισε βαθεῖα τὸ χέρι της καὶ ἔπειτα ἐξαναγύρισε καὶ βυθίσθηκε στὴν πολυθρόνα.

— Ἐχεις δίκιο... Παράξενη βραδυὰ ἀπόψε... Δόσε μου ἓνα τσιγάρο.

— Ἀ! καπνίζεις; Ἐπῆρες τὴν ἄδεια;

— Ἀπὸ ποιόν; Δὲν ἔχω κανένα νὰ τὴν ζητήσω. Εἶμαι στὴν ἡλικία καὶ στὴ θέσι πού δίνει κανεὶς μόνος του τίς ἄδειες στὸν ἑαυτό του. Ἡλικία ἀχάριστη...

— Δὲν ὑπάρχει ἡλικία ἀχάριστη. Οἱ ἄνθρωποι μόνον εἶναι ἀχάριστοι. Κάθε ἡλικία ἔχει τὰ καλά της.

— Ἰσως ἔχεις δίκιο.

Τῆς ἔδωσα ἓνα τσιγάρο, ἄναψα τὸ σπῆρτο κ' ἔσκυπα νὰ τῆς προσφέρω τὴ φωτιά. Καθὼς ἄναβε, μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, μαῦρα καὶ γυαλιστερά σὰν ἀχάτης. Ἐκάθησα ἀπεναντί της. Μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πίσω, στὴ ράχη τοῦ καθίσματος, ἔστελνε λεπτὰ σύννεφα καπνοῦ πρὸς τὰ ὕψη. Μέσα ἀπὸ τὴν ἄσπρη σεμιζέττα ἐφαίνοντο μεστές καὶ λεπτές οἱ γραμμὲς ὥραϊου ἐλαστικοῦ κορμοῦ. Κάτω ἀπὸ τὴν μαύρη φοῦστα ἐπρόβαλλε λεπτὸ τὸ πόδι, τοῦ ὁποῖου ἡ σάρκα ἐρρόδιζεν ἐλαφρὰ μέσα ἀπὸ τῆς μεταξωτὲς κάλτσες.

— Τί παράξενο!

— Τί εἶναι τὸ παράξενο;

— Εἴμαστε ἴσως τὰ μόνα παιδιά, πού ἀνατραφήκαμε σχεδὸν μαζὶ, πού ἐπεράσαμε μαζὶ τόσα χρόνια, κι' ὅμως δὲν ἀγαπηθήκαμε.

— Ἀλήθεια! ἔχεις δίκιο! Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό. Πῶς τὸ θυμῆθηκες τώρα;

— Ξέρω κ' ἐγώ; Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι δὲν εἴμαστε ἀπὸ πέτρα οὔτ' ἐγὼ οὔτ' ἐσύ.

— Πρὸ πάντων ἐσύ... Ὅλες μου οἱ φιλενάδες ξετρελλάμενες μαζί σου... Ἡ Στέλλα παραδείγματος χάριν τὴν βλέπεις καμμιὰ φορὰ;

— Ἀγελάς τοῦ Φαραώ!

— Ἐπάχυνε;

— Οἱ μισὲς ἀγελάδες τοῦ Φαραώ ἦτανε ἰσχνές. Πετοὶ καὶ κόκκαλο!

— Καὶ ἡ Ἄννα;.. Θυμᾶσαι ποὺ σ' ἐπερίμενε στὸ παράθυρο;.. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ἔκαμε ἓνα φρικτὸ γάμο... Αὐτὴ, τόσο ρομαντικὴ νὰ πάρῃ ἓναν ἐργοστασιάρχη σαπουνοῦ τῆς μπουγάδας... Ἀνορθογραφία!

— Δὲν ἦτανε ἡ μόνη της. Μοῦ ἔγραφε πὼς μ' ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸ πὲρ μὲ ἄλλα γιῶτα.

— Καὶ ἡ Νέλλη καὶ ἡ Φανή... Αὐτὲς ποὺ ξέρω ἐγώ... Πόσες ἄλλες ἄραγε;

— Πολλές!..

— Ὅμορφες ὅλες;

— Μοῦ ἄρεσαν.

— Δὲν ἔχω πεποίησι στὴν καλαισθησία σου... Ἐσεῖς οἱ ἄνδρες!

— Ἀμοιβαία ἡ ἔλλειψις πεποιήσεως. Καὶ σεῖς οἱ γυναῖκες!.. Ὁ Τόνης παραδείγματος χάριν. Ὁ πρῶτός σου ἔρως. Θαῦμα σαχλαμάρας! Καὶ ὅμως εἶχε κατορθώσῃ νὰ σ' ἐρωτευθῇ καὶ — τὸ σπουδαιότερον — εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν ἐρωτευθῇς.

— Σαχλὸς μὲ δύο κατορθώματα. Δὲν βρίσκεις πὼς αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται μὲ τὸ ἐπίθετο ποὺ τοῦ δίνεις;

— Ὁ ἔρως εἶναι ὁ συμβιβαστὴς τῶν ἀσυμβιβάστων. Ἐπειτα ὁ Λεωνίδας... τὰ γραμματάκια ποὺ σοῦ στελνε τοῦ τᾶγραφα ἐγώ.

— Δὲν σὲ συγχαίρω. Δὲν ἐκέρδιζε ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία.

—Δὲν μὲ ἐνέπνεες. Τάγραφα ξέκαρδα. Ἄν σουῖγραφα γιὰ λογαριασμό μου...

—Καὶ γιατί δὲν μουῖγραφες;

—Δὲν ξέρω. Δὲν μοῦ ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ. Εἶναι παράξενο, βέβαια, καὶ ὁμως ἔτσι εἶναι.

Ἐμεσολάβησε πάλι μιὰ μακρὰ σιωπή. Ἐσηκώθηκα κ' ἔκαμα ἓνα γῦρο στὸ δωμάτιον. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐλαττωθῇ κάπως. Ἀπὸ τὸν κῆπο ἀνέβαιναν πρὸ δυνατέες οἱ μυρωδιές. Οἱ κρίνοι ἔστελνάν μέσα πυκνότερο καὶ διαπεραστικώτερο τὸ μεθυστικὸ τους ἄρωμα. Ἀπάνω στὸ μικρὸ τραπέζακι ἦτανε τοποθετημένος ἓνας καθρέφτης μὲ μεγάλου ἀσημένιου πλαίσιον. Ἐσκυψα τυχαίως. Στὸ ἡμίφως ἐξεχώριζαν καθαρὰ τ' ἄσπρα μαλλιά τῶν κροτάφων μου.

—Καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μὴν ἀγαπηθοῦμε ὅταν εἴμαστε παιδιὰ ἐξηγεῖται κάπως. Εἶχαμε ἴσως πολλὴν οἰκειότητα. Ἀλλὰ ἐμεγαλώσαμε χωρὶς νὰ χωρισθοῦμε, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ βλέπωμεθα συχνὰ ὅπως πρὶν. Καὶ σιγὰ—σιγὰ ἐγίνες μιὰ ὥραία νέα μὰ ἀληθινὰ ὥραία! Ὅταν ἐβγαίναμε μαζὶ ἔξω οἱ διαβάτες σ' ἔτρωγαν μὲ τὰ μάτια. Οἱ φίλοι μου μὲ ἐπείραζαν. Ὅλ' αὐτὰ δὲν μοῦ ἔκαναν ἀπολύτως καμμίαν ἐντύπωσιν, θὰ τὸ πιστέψης;...

—Τὸ πιστεύω, γιατί τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ σὲ μένα. Καὶ σὺ ἦσουν ἓνας ὥραϊος νέος. Πραγματικῶς ὥραϊος! Οἱ φιλενάδες μου μοῦ τὸ ἔβαζαν ὡς ὄρον «Ἐρχόμαστε μαζί σου στὸ Φάληρο, ἀλλὰ νὰ πάρης καὶ τὸν Ἀλέξη». Καὶ μεγάλοι εἶχαμε καταντήση σχεδὸν ἀχώριστοι ὅπως καὶ μικροί. Ἀ, αὐτοὶ οἱ κρίνοι μ' ἐξάλισαν!

—Ναί, μυρίζουν πολὺ. Εἶναι, βλέπεις, ἡ ὥρα ποὺ κάνουν τοὺς γάμους των.

—Πῶς τὸ ξέρεις; Σοῦστείλαν πρόσκλησι;

—Ὅχι. Οἱ κρίνοι δὲν εἶναι ἐνοχλητικοὶ ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ ξέρω. Μιὰ λεπτὴ κίτρινη σκόνη, ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ τὴν συλλάβῃ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, φεύγει ἀπὸ τὸν ἓνα κρίνο καὶ πηγαίνει στὸν ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι ὁ ἔρως των καὶ ὁ γάμος των. Ἀλήθεια εἶπα γάμο κ' ἐθυμήθηκα. Ξέρεις ποῦ ἔμαθα τὸν δικό σου τὸν γάμο;

— Ποῦ νὰ ξέρῳ; Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι εἶναι ὅτι δὲν ἤσουν ἐδῶ.

— "Ὁχι. "Ἦμουν μακριά. "Εσπούδαζα. "Ενα βράδυ λοιπὸν εἴμαστε σ' ἓνα νυκτερινὸ κέντρο.

— "Εσπούδαζες στὰ νυκτερινὰ κέντρα;

— Κ' ἐκεῖ. Παντοῦ μπορεῖ νὰ σπουδάσῃ κανεὶς. Πάντα δοκιμάζετε, εἶπεν ὁ "Απόστολος Παῦλος.

— Τὸ εἶπε σὲ σᾶς τοὺς ἄντρες.

— Στὶς γυναῖκες δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸ πῇ. Αὐτῶν ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι ἀέναος δοκιμὴ. "Εχεις δίκιο ὅμως, εἶναι πολὺ δυνατόν ἡ μυρωδιὰ τῶν κρίνων ἀπόψε. Αἰσθάνομαι ζάλη σὰν νὰ ἦπια δυνατό κρασί. Σ' ἓνα νυκτερινὸ κέντρο, λοιπόν, "Ατσίγγανοι μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ κόκκινα φράκα. Κύριοι ντυμένοι καὶ κυρίες γυμνές. Σαμπάνια πολὺ ἀκριβὴ καὶ πολὺ πρόστυχη. Φῶτα πολλὰ γιὰ ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἔσβυναν ὅλα. "Εμεῖς λίγοι φίλοι τὸ εἴχαμε ρίξῃ στὸ γλέντι μὲ γυναῖκες;

— Μὲ γυναῖκες;

— "Ὁχι βέβαια μὲ καρδιναλίους.

— "Ομορφες;

— "Όταν πληρῶνῃ κανεὶς τὸ μπουκάλι τὴν σαμπάνια ἑκατὸ φράγκα ἔχει τὴν ἀξίωσιν ἐκείνη ποὺ τὴν πίνει νὰ εἶναι τοῦλάχιστον ὁμορφή.

— Γιατί τοῦλάχιστον; "Επρεπε νὰ εἶναι καὶ τίποτ' ἄλλο;

— Βεβαίως, χαριτωμένη, ἔξυπνη καὶ τὰ τοιαῦτα. "Αλλὰ τότε οἱ λογαριασμοὶ ἀνέβαιναν πολὺ κ' ἡμεῖς εἴμαστε σπουδασταί.

— Παρακάτω!

— Τὶ ἐλέγαμε; "Α, ναί! "Απάνω λοιπὸν στὸ γλέντι ἓνας φίλος ποὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχε κέφι κ' ἐδιάβαζε μιὰ ἐφημερίδα ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὰς "Αθήνας, τοῦ λέει: «"Αλέξη κύτταξ' ἐδῶ· ἡ Ρίτα, ἡ παλιά σου φιλενάδα, ἐκείνη ἡ γειτονοπούλα σου, παντρεύτηκε».

— Κεραινός!

— Οὔτε ἀστραπή! "Η εἵδησις δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωσι. Φαντάσου ὅτι δὲν ἐσκέφθῃκα νὰ ρωτήσω ποῖον πῆρες.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐλάβαινα τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου, ἣ ὅποια μαζί μὲ διάφορα ἄλλα κοινωνικὰ μοῦ ἀνήγγειλε καὶ αὐτό. Κοιμήθηκες;

— "Ὅχι, κλείνω τὰ μάτια μου, γιατί αἰσθάνομαι ζάλη. Ὁρισμένως εἶμαι μεθυσμένη χωρὶς νὰ πιῶ.

— Στὸν γάμον τῶν κρίνων κανεῖς δὲν μένει ἀμέθυστος... Πάρε ἓνα τσιγάρο ἀκόμη. Εἶναι ἀναληπτικόν. Θὰ σὲ ξεζαλίση.

Τῆς ἐπρότεινα τὴν σιγαροθήκη μου. Καθὼς ἀπλώσε τὸ χέρι της, τὰ δάκτυλά της μὲ ἄγγιξαν ἐλαφρά. Αἰσθάνθηκα ἓνα ρίγος. "Αναψα ἓνα σπέρτο καὶ τὸ ἔφερα κοντὰ στὰ χεῖλη ποὺ ἐκρατοῦσαν τὸ τσιγάρο. Καὶ καθὼς ἔσκυψα ἀπάνω της, αἰσθάνθηκα ἓνα ἄλλο ἄρωμα, τὸ ἄρωμα τῆς σάρκας, μεθυσιώτερο ἀπὸ τὶς μυρωδιὰς τῶν κρίνων. "Ὅταν ἀνασήκωσα πάλι τὸ κεφάλι μου, τὸ μάτι ἔπεσε στὸν καθρέφτη. Οἱ σκιὲς ἐσυγχίζοντο τώρα καὶ τ' ἀντικείμενα δὲν ἐφαίνοντο καθαρά. Ἐξεχώριζαν ὅμως φανερά στὸ βραδυνὸ ἡμίφως ἄσπρα, ἄσημένα, τὰ μαλλιά τῶν κροτάφων μου.

— "Ἐχεις δίκιο ὅμως. Εἶναι παράξενο! Ἀγαπήσαμε κ' οἱ δύο — λίγο, πολὺ, ἀδιάφορον — πολλὰς φορές ἄλλους, γύρω μας. Καὶ μόνο μετὰξὺ μας δὲν ἐγεννήθηκε ποτέ κανένα αἶσθημα.

— Καὶ ὑπάρχει καὶ κάτι ἀκόμη πιὸ παράξενο, Ρίτα!

— "Ὅχι δά!

— Μάλιστα. Ἐμεῖς δὲν ἀγαπηθήκαμε. Ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς μας δὲν ἔκαμαν κανένα σχέδιο γιὰ μᾶς.

— Πράγματι δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό.

— Καὶ ὅμως θὰ ἦτανε πολὺ φυσικό. Οἱ μητέρες μας φιλενάδες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους. Οἱ πατέρες μας βέβαια δὲν ἦτανε τόσο φίλοι. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους δὲν ἦτανε καὶ ἐχθροὶ ὅπως ὁ Μοντέκης καὶ ὁ Καπουλέτος τοῦ Σαίξπηρ.

— Ἴσως γι' αὐτὸ δὲν ἔγινε κανένα σχέδιον.

— Μπορεῖ. Ἀλλὰ οἱ μητέρες μαςμποροῦσαν ν' ἀκολουθήσουν τὸν κανόνα. Εἴμαστε τῆς ἴδιας ἀπάνω - κάτω ἡλικίας, καὶ ἴδιας κοινωνικῆς θέσεως· ὠραῖα παιδιὰ καὶ οἱ δύο...

— Ἐξακολούθησε. Γιατὶ σταμάτησες σὰν τηλέφωνο ποὺ διεκόπη ἡ γραμμή;

— Μιὰ στιγμή!... Ἐξαλίστηκα... τί ἰδέα κι' αὐτή!

— Ποιά;

— Ἐπειδὴ οἱ κρίνοι ἔχουν ἀπόψε τοὺς γάμους των νὰ χάνουν οἱ ἄνθρωποι τὰ λόγια τους.

— Τὸ εἶπες ὁ ἴδιος. Στὸ γάμο τῶν κρίνων κανεῖς δὲν μένει ἀμέθυστος.

Πραγματικῶς αἰσθανόμουν ὅτι χάνω τὰ λόγια μου. Στὸ στόμα μου εἶχα τὴν αἰσθησὶ ἐνὸς δυνατοῦ κρασιοῦ. Τὰ βλέφαρά μου κατέβαιναν βαρυνά. Ἐρριξα τὸ κεφάλι μου πίσω στὸ στήριγμα τῆς καρέκλας κ' ἔκλεισα τὰ μάτια μου.

— Ἐκεῖ στὸ πλάϊ σου εἶναι κρασί. Θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ. Μὴν περιμένῃς νὰ σὲ περικοιμηθῶ.

Ἐγέμισα ἓνα ψηλὸ, στενὸ, βενετσιάνικο ποτήρι, μὲ μισοσβυμένα χρυσᾶ στολισματα, καὶ τὸ ἐκατάπια χωρὶς νὰ πάρω ἀναπνοή. Τὸ στυφὸ κρασί μου ἐτίναξε τὴ νάρχη καὶ μοῦ ἐτέντωσε τὰ βλέφαρα.

— Ἀ, ἀλήθεια, καλὴ ἡ ἔμπνευσί σου. Αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι καλλύτερα. Θαυμάσιο τὸ κρασί σου. Σαμιώτικο;

— Κρητικό.

— Θέλεις ἓνα ποτηράκι;

— Δόσε μου.

Ἐγέμισα ἓνα ποτηράκι καὶ τῆς τὸ προσέφερα. Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ἄπλωσε τὸ χέρι στὸ κενὸν σὰν ἓνας τυφλὸς ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ ὅ,τι ζητᾷ. Καὶ ἀντὶ νὰ πιάσῃ τὸ ποτήρι ἔπιασε τὸ χέρι μου. Αἰσθάνθηκα ρίγος. Ἴσως κ' ἐκείνη γιατί ἐτράβηξε ἀποτόμως τὸ χέρι της. Ἐχρειάστηκαν ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας γιὰ νὰ συνέλθωμε κ' οἱ δύο.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή συλλογίζομαι ὅτι εἶναι καὶ κάτι ἄλλο παράξενο, πολὺ παράξενο. Ἴσως καὶ πιὸ παράξενο ἀπὸ ὅλα.

— Τὰ βλέπεις, Ρίτα; Τώρα τὰ παράξενα τὰ βρίσκεις ἐσύ.

— Εἶναι, φαίνεται, τόσα πολλὰ ὥστε βρίσκω κ' ἐγώ. Ἐγύρισες πίσω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Εἶχες κάμῃ δέκα, δώδεκα χρόνια. Ἦσουν τώρα ἓνας ἄντρας ὥριμος πιά, σοβαρὸς. Εἶχες σπουδάζῃ, εἶχες κάμῃ ἐντύπωσιν ὥς ἐπιστήμων. Εἶγες γίνῃ εἰδικὸς σὲ κάποια ἐπιστήμη, ποὺ δὲν ξέρω καλὰ, καλὰ τί εἶναι...

— Μὴ βασανίζης τὸ μυαλό σου. Ἴσως κ' ἐγὼ δὲν ξέρω περισσότερα.

— Ἐβγαλες βιβλία, ἔγινες διπλωμάτης, ἔλαβες μέρος σὲ συνέδρια... Ἀχ αὐτὴ ἡ μυρωδιά!... Ἐτηλεγράφησαν ἐδῶ ὅτι ἔκαμες ἐπιτυχίες. Εἶχες ὅλα τὰ προσόντα ν' ἀρέσης σὲ μιὰ γυναῖκα. Καὶ ἄρεσες σὲ πολλές! Ναί, ναί, ἄφησε τὴν μετριοφροσύνη. Οἱ κακὲς γλῶσσες ἐδούλεψαν καλά.

— Τὶ συντεχνία αὐτὲς οἱ κακὲς γλῶσσες!... Δὲν ἀκούσθηκε νὰ κάμουν καὶ μιὰ ἀπεργία!

— Σ' ἀγάπησαν λοιπὸν πολλές... Ποῦ εὗρισκες τὸν καιρὸ νὰ ἐργάζεσαι τόσο σοβαρὰ καὶ νὰ ἐρωτεύεσαι τόσο ἐλαφρά!

— Εἶναι ἡ καλλύτερη διαίτα.

— Γιατί καὶ σὺ ἦσουν ἐρωτευμένος... τουλάχιστον μιὰ πὺξ ξέρω ἐγὼ...

— Πές τὸ χωριό της, ἂν θέλῃς. Ὅχι τὸ ὄνομα.

— Περιττόν. Τὰ ξέρεις καὶ τὰ δύο... Μόνο ἐγὼ πάλι ἔμεινα ἐντελῶς ἀδιάφορη... Δὲν εἶναι παράξενο;

— Πολύ. Καὶ ὅμως, ἐτοιμάσου νὰ ἐκπλαγῇς. Ὑπάρχει ἀκόμα κάτι περισσότερο παράξενο.

— Ἐ, μὰ ὅχι, ὅχι, ἀδύνατον!

— Ναί.

— Πές το.

— Ἦρθα καὶ σὲ ἡῦρα ζωντοχήρα. Μιὰ νέα καὶ ὠραία ζωντοχήρα, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ἀηδιασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ, μὲ τὴν καρδιά, πὺξ ἔκλεισεν ἀποτόμως μόλις ἀνοίχθηκε, μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, πὺξ δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ χρησιμοποιηθοῦν. Τὰ ἴδια μαλλιά, μαῦρα μαλακὰ μεταξωτὰ μαλλιά, ἀλλὰ μὲ ὠραῖες ἀσημένιες γραμμὲς. Τὰ ἴδια μαῦρα μάτια, σὰν σιλπὸς ἀχάτης, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἐκφρασι παραπονιάρικη. Μιὰ σκιά μελαγχολίας περαστικὴ ἀπάνω στὸ νεανικὸ πρόσωπο, σὰν ἓνα ταξιδιάρικο σύννεφο, πὺξ ρίχνει τὸν ἴσκιό του ἄξαφνα σ' ἓναν ἀνοιξιὰτικο κῆπο. Μιὰ ἐντύπωσις νεανικῶν πόθων πὺξ ἔμειναν ἀνικανοποίητοι. Ζωντοχήρα! τὸ ἰδεῶδες ὅλων τῶν ἀνδρῶν πὺξ ἀγαποῦν, πὺξ αἰσθάνονται, πὺξ νοιώθουν, πὺξ ἐπιθυμοῦν τὴ γυναῖκα. Καὶ ὅμως...

— Καὶ ὁμως;...

— Οὔτε μιὰ σπίδα, οὔτ' ἓνας πόθος— ἄς τὸ ποῦμε καθαρά—
— πονηρός, τίποτα, ἀπολύτως τίποτα... Καὶ ἀπὸ τότε χρό-
νια— κάμποσα χρόνια!— τόσο κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, τόσο
συχνὰ μαζί, τόσες πολλὲς φορὲς μόνοι... ὧρες ὁλόκληρες
μόνοι... σὰν ἀπόψε οἱ δυό μας... μέσα σ' ἓνα σαλονάκι,
πνιγμένο ἀπὸ τῆς μυρωδιᾶς τῆς ἀνοιξέως, ἐνῶ ἀρχίζει νὰ
σκοτεινιάζει..

— "Ὁχι. "Ἐτσι σὰν ἀπόψε, ποτέ.

— "Ἐχεις δίκιο... "Απόψε εἶναι ἀλλιώτικα... Δὲν ξέρω...
"Α, αὐτοὶ οἱ κρίνοι εἶναι ἀνυπόφοροι... Δὲν καταλαβαίνω
πῶς μπορεῖς νὰ ζῆς ἐδῶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμοσφαῖρα
ποὺ μεθᾷ. Γιατί πιάνεις ἔτσι τὸ χέρι σου; "Ἐχεις πυρετό;
— Δὲν ξέρω... Καταλαβαίνεις ἐσὺ ἀπ' αὐτά;

Καὶ μοῦ ἐπρότεινε τὸ χέρι της. "Ἐσκυψα ἀπάνω της.
Μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὰ μάτια κλειστά,
μὲ τὰ χεῖλια μισοανοιγμένα, ἐφαινότανε σὰν νὰ κοιμᾶται.
"Ἐσκυψα ἀκόμα περισσότερο. Ποτέ, ποτέ δὲν εἶτανε τόσο
ώραία. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, μεθυσμένος, ὑπνωτι-
σμένος, ἐκόλλησα τὰ χεῖλη μου πρὸς τὰ χεῖλη της
ποὺ ἐψήγοντο. "Εσήκωσε ἀργά, ἀργά τὰ χέρια της καὶ τὰ
ἐπλεξε γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό μου. Στὸν καθρέφτη τ' ἄσπρα
μαλλιά τῶν κροτάφων μου ἔσμιγαν μὲ τὴν ἄσπρη τοῦφρα
τοῦ μετώπου της,

"Ἐξω, στὸ περιβόλι, οἱ κρίνοι ἐώρταζαν τοὺς γάμους των.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

